

Καί ἡ κ. Λανδόφσκα περαίνει τὸ ἄρθρον τῆς μὲ μίαν εὐχὴν πλήρη βαθυνάτου παραπόνου ψυχῆς Πολωνίδος· «Ἄς ἐλπίσωμεν, λέγει, ὅτι θὰ ἔχομεν περισσότερῶν τύχην ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεκδίκησιν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς πατριδος μας, ἀφ' ὅσων ἔχομεν ὡς πρὸς τὸ ἔδαφός τῆς».

*
Καθ' ἑκάστην αἰξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν μουσικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὴν γυναῖκα : εἰς τὸ Τουρῶνον

παρεστάθῃ πρὸς ὀλίγον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἡ νέα ὀπερέττα Haschich, τῆς ὁποίας τὴν μουσικὴν ἔγραψαν ἐν συνεργασίᾳ ἡ κ. Έλσα Γρέγκορι καὶ ὁ κ. Ραφαὲλ δέλλε Πορτε.—Εἰς τὸ θέατρον Résidence τῆς Ἀρέσθης «ἡ θεία μου, ἡ θεία σου» νέα ἐπίσης ὀπερέττα συνήρπασε τὸ ἀκροατήριον μὲ τὴν ἔξυπνον καὶ χαριτωμένην μουσικὴν τῆς. Ἐίπε ἔργον καὶ τοῦτο γυναικός, τῆς κ. Nikisch.

ALICE DE LAPÉRITTY

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ μέχρι τοῦδε παραγωγή πρωτοτύπων ἔργων δὲν ἱπῆρξε πολὺ ἐνθαρρυντική. Ἡ πρωτοπορεία τῶν συγγραφέων ἐφάνη πολὺ... πρωτόπειρος καὶ αἱ ἀποτυχίαι διεδέχθησαν ἀλλήλας. Ἄς μνημονεύσωμεν αὐτάς—ἀφοῦ πρόκειται περὶ θνησιμαίων—ἐπ' ἐλπίδι γενναιοτέρας ἐσοδείας κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦ θέρους διάσθημα.

Τὸ Ψυχασάββατον, Γρ. Ξενοπούλου.—Μία μονόπρακτος τραγωδία μὲ ὑπερβολικὰς κλάψας, κατάρεις, μοιρολόγια, φαντάσματα, οὐρλιάσματα, μὲ ἀψυχολογίτους σκηνάς, μὲ λύσιν τραβηγμένην ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ὀλίγα ... Ἀνθεστήρια, διὰ τὸ ἐπίκαιρον. Μιά γρηῃ, μιά πεθαμένη, μιά κακὴ νύφη, ἕνας ἠλίθιος ἐραστής, ἕνας ἀχαρκτηρίστος σύζυγος στριφογυρίζουν καὶ εἰς τὸ τέλος πνιγμός, ὄχι θαλάσσιος, ἀλλὰ διὰ τῆς μεθόδου τῶν δέκα δακτύλων.

*
Παλῆς ἀγάπες, Γ. Τσοκοπούλου.—Ἀνούσιον, τετριμμένον, μὲ ἀπαίσια σκληροκόβρωτα καλαμπούρια, χωρὶς ἔννοιαν καὶ σκοπόν, ἕνα τίποτε, σερβρισθὲν εἰς τὸ νοῆμον κοινὸν καὶ τὴν γενναίαν φρουρὰν ὡς ἀντίδοτον μὲ τὴν παγερότητά του κατὰ τῆς πνιγηρᾶς ζέστης. Ἐκοιμήθη «αὐθεσπερεῖ» τὸν αἰώνιον.

*
Τὸ Ἐλιξίριον τῆς νεότητος, Παύλου Νιρβάνου.—Δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ Νιρβάνους ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος εἰς τὴν κωμωδίαν, ἢ εἰς τὸ δρᾶμα, εἰς ὃ φαίνεται ἔχον κάποιαν ιδιοφυίαν.

Ἡ φαρσειδὴς κωμωδία, ἣτις πλέκεται περὶ ἕνα κρονόληρον θέλοντα νὰ παρωδήσῃ τὸν Φάουστ, δὲν ἔχει τὴν γοργὴν ἐξέλιξιν ἐπεισοδίων, οὔτε πλήρη μᾶς δίδει τὸν σατυρικὸν χαρακτῆρα τῶν προσώπων.

Ἡ δευτέρα πράξις, ἣτις εἶνε καὶ ἡ καλλιτέρα, ἔχει σημεῖα ἀξία ἐκτιμήσεως, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὑπῆρξε μέτριον. Καλὴ ἰπόθεσις, χωρὶς ὄρεξιν ἐκτυλιχθεῖσα. Ἄλλως τε ἡ χαριτολογία, ἣτις διακρίνει τὸν κ. Νιρβάνου ὡς χρονογράφον, δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ γράψῃ κωμωδίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖται ἀρκετὴ ποσότης ἄλατος, οὐχὶ δὲ τῆς συνήθους χρήσεως.

*
Ὁ κ. Ἰωσήφ ἐφέτος ἐνεπνεύσθη ἐκ τοῦ ἰδίου βίου, καὶ μίαν περιπέτειάν του λυτήραν ἀλλ' ὄχι καὶ τραγικὴν ἐσκηνοποίησεν ὑπὸ τὸ Ὄθωμανικὸν ὄνομα «Ἰδζλάλ». Διὰ νὰ εἶνε δὲ ἡ πραγματικότης ἀληθεστέρα, ὑπεδύθη, κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν, ὁ ἴδιος τὸν ρόλον τοῦ πρωταγωνιστοῦ μετ' ἐπιτυχίας.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἰωσήφ δὲν ἔχει οὔτε πρωτότυπον ὑπόθεσιν, οὔτε τεχνικὴν πλοκὴν. Ἡ ὑπόθεσις του εἶνε μία ἀφορμὴ διαζυγίου, ἡ ὁποία δὲν εἶνε οὔτε σκανδαλώδης κᾶν, στηριζομένη εἰς ἕνα στιγμιαίον φίλημα ἐν τῇ δίνῃ τοῦ στροβίλου. Οὐχ' ἦττον ὁ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸς ἐπέρχεται, κατόπιν ἀποδείρας πρὸς συμβιβασμὸν τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τοῦ συζυγικοῦ ὀνόματος καὶ τὸ ἔργον—δὲν λέγομεν δρᾶμα—τελειώνει μὲ ὀλίγα πονετικά δάκρυα τοῦ συγγραφέως διὰ τὴν ἄπιστον σύννευον.

Ἄρετὴ τῆς «Ἰδζλάλ» εἶνε ἡ χαρακτηρίζουσα καὶ τὸ περυσινὸν δρᾶμα του, τὴν «Φιλάρεσκον», κομψότης τοῦ διαλόγου.

Ἐν μονόπρακτον σκηνικόν. παίγιον τοῦ ἰδίου, χωρὶς ἔννοεῖται πολλὰς ἀξιώσεις τέχνης ἢ «Γατίτσα», ἐπαίχθη ἀρκετὰ καλά. Εἶνε μία λεπτὴ ψυχολογία τῆς γυναικείας ἐρωτοτροπίας.

*
Λέων Μαριάννης, Ἀγρυῶς Σακελλαρίου.—Ἀτυχὲς καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἰς τὴν πλοκὴν. Ὡς κυρία, εἶχε τόσα ἄλλα θέματα, καταλληλότερα καὶ σκοπιμότερα ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικῆς ἀντιλήψεως. . . Εἰς ἐν μονόπρακτον «Κρουφὴ ἀγάπη» δοθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν μοναδικὴν—δηλ. μόνην—ἐσπέραν ἔδειξε κάποια χαρίσματα ἀπλότητος ἐλευστικῆς καὶ ἀβρᾶς αἰσθηματικότητος. Οὔτε εἰς τὸ δραματάκι αὐτὸ ὑπάρχει πρωτοτυπία ἢ συγγραφεὺς ἐν τούτοις διεχειρίσθη τὸ θέμα μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

*
Πολὺς θόρυβος ἔγινε περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς συμπαθοῦς ἡμῶν συνεργάτιδος κ. Πετρούλας Ψηλορείτου, ἣτις ἀφοῦ πέρυσι περιέλουσε τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς μὲ κριτικὰς καταωνίσεις, ἐφέτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν χορείαν τῶν, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ αἰσθανθῇ τί θὰ εἴπῃ κριτικὴ καὶ πόσον δυσάρεστος εἶνε ἡ κυρία αὐτὴ—δηλ. ἡ κριτικὴ· διότι ἡ κ. Ψηλορείτου εἶνε τόσον εὐχάριστος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, ὥστε δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ χάσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς χάριτος, οὔτε ὅταν γράφῃ ὁμότητας, ὡς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας τόσον ἀφθόνως ἐγκατέπειρεν εἰς τὸ : **Μὲ κάθῃ θυσίαν** δρᾶμα τῆς.

Ἡ κ. Ψηλορείτου ἀνεδείχθη, παρὰ τὴν ἀχάριστον θέσιν τοῦ ἔργου τῆς, δραματικὴ συγγραφεὺς μεγάλης δυνάμεως. Καὶ αἱ τέσσαρες πράξεις—εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐπανάληψιν ἔγιναν τρεῖς, ἐάν ἤκουε δὲ τοὺς κριτικούς τῆς θὰ ἐγίνοντο καὶ δύο—περιστρέφονται περὶ τὴν μαρτυρικὴν ἀντίστασιν μιᾶς ὁραίας γυναικός, ἣτις ὠθεῖται ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν εἰς τὴν ἀνηθικότητα διὰ

Ἡ ὑψίφωνος Dyfor

σκοποῦς πολιτικῆς ἀναδείξεως τοῦ ἀνδρός της. Καί ἡ πᾶλη αὐτή, ἡ ἀγῶνιά ἢ ἐκνευριστικὴ παρατείνεται καὶ μία κοινωνικὴ σαπίλα ἀναδίδει τῆς δυσσομίας της, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀτιμία, ἣτις χρησιμεύει ὡς βάθρον διὰ νὰ γείνη ὑπουργὸς ἓνας καταχραστής.

Ἡ κ. Ψηλορείτου ἔδωσε μίαν εἰκόνα κοινωνικῆς ἐκλύσεως τόσον ζωηράν καὶ ὑπερβολικὴν, ὥστε νὰ-ποβαίῃ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν πραγματικὴν τῆς Ἑλλήν. κοινωνίας ὑπόστασιν. Διότι σκηναί, οἶαι αἱ ἐκ-τυλισσόμεναι μετὰ τόσῃς ἐπιμονῆς καὶ ἐλευθεροτομίας δὲν συμβαίνουν παρ' ἡμῖν ὄχι βέβαια συχνά, ἀλλ' οὔτε καὶ σπανίως. Ἀλλὰ τὸ μεγαλείτερον σφάλμα τῆς συγγραφῆς εἶνε ὅτι τὴν γυναῖκα αὐτὴν δὲν παρουσιάζει ὡς ἡρωίδα, καίτοι τόσον ὑπερηφάνως ἀνθισταμένην εἰς τοὺς πειρασμούς, ὅτε θὰ εἴχομεν ἓνα τύπον ποῦ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν χειροκροτήσῃ, ἀλλὰ μίαν ἄπιστον, μὴ ἐνδίδουσαν μὲν εἰς ἓνα γέροντα, εὐχερῶς

ὅμως ριπτομένην εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς νέου. Ἡ ἀντίφασις αὐτὴ μειοῖ τὸν χαρακτήρα τοῦ κυριωτέρου προσώπου, τοῦ συγκεντροῦντος τὴν δύναμιν ἐκφράσεως.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποθέσεως, ἕνεκα τῆς ὁποίας μύδρους ἐξαπέστειλαν κατ' αὐτῆς ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κριτικοὶ καὶ χρονογράφοι, ὡς συγγραφῆς ἢ κ. Ψηλορείτου ἔχει πολλὴν ζωὴν καὶ ἐκφρασιν. Ἐάν, ὅπως ἄλλως τε εἶνε βέβαιον, εὐτυχίῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, θὰ μᾶς δώσῃ ἀληθινὰς ἀπολαύσεις αἰσθητικῆς τέχνης.

★

Τὰ δραματικὰ ἔργα ἵσχυρώσαν, διὰ νὰ ἐπέλθουν κατακτητικαὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις. Τὰ «Παναθήναια», τὰ ὁποῖα πέρυσι εἶχον πάθῃ ἀτονίαν, ἐφέτος ἀνεσπενάσθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν ἀνεκτότερα, ἀλλὰ πάντοτε «Παναθήναια». Δηλαδή ἓνα καφέ-σαντὰν μὲ νόυμερα, μὲ τραγουδάκια ὑπεξαιρεθέντα ἀπὸ νέες καὶ παλαιὰς ὄπερες καὶ μὲ στιχάκια τῆς ἐποχῆς. Τὸ κοινὸν ἀθρόον συρρέει, ἀρσενκόμενον εἰς τὰς ἐλαφρότητας, χάρις εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἠθοποιοὶ ἱκανοποιήθησαν ὀλικῶς.

Ὁ θίασος τῆς Κοτοπούλης, μεθ' ἧς συμπράττει ὁ κ. Παπαϊωάννου, διὰ νὰ μὴ ἴποστῇ τὸν ἐξ ἀσιτίας θάνατον ἐνεκολπώθη κ' αὐτὸ μίαν ἐπιθεώρησιν, τὸν «Κινηματογράφον» τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

Διὰ τὰς δύο αὐτὰς Ἐπιθεωρήσεις τὰς ἀμιλλωμένας οὐχὶ εἰς πνεῦμα ἀλλ' εἰς εἰσπράξεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ συρράφονται, δὲν ἀξίζει νὰ γράψῃ τις περισσότερα τῆς ἀπλῆς χρονογραφικῆς μνείας. Ὑπάρχουν μερικὰ νόυμερα ἔξυπνα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα, τὰ καὶ περισσότερα, ἄνοστα, ἐξεζητημένα, σαχλά. Ἐννοεῖται ὅτι σώζονται αἱ Ἐπιθεωρήσεις ἀπὸ τὰ ὄραια καὶ πεταχτὰ τραγουδάκια, ἀπὸ τὰ διάφορα κοστου-

Ὁ βαρίτονος Olyvas

μια, από τὰς ἐπιτυχεῖς μιμήσεις γνωστῶν προσώπων. Συνεπῶς ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἔργον τῶν ἠθοποιῶν.

Τοῦ «Κινηματογράφου» ἡ δευτέρα πρῶξις —ἐξαιρέσει τοῦ Πονοράματος— συγκεντρώνει ὅλην τὴν εὐφύαν τοῦ κ. Δημητρακοπούλου. Ἔχει τὰ ὠραιότερα νούμερα. Εἰς τὴν μουσικὴν ὑπολείπεται τῶν «Παναθηναίων», ὑπερτερεῖ ὅμως αὐτῶν εἰς τὴν ὀξύτητα τῆς σατύρας.

★

Ἐο θίασος τῆς δ. **Κολυβά** ἠνυπόθη πολὺ, καὶ διακαίως, ὑπὸ τοῦ κοινουῦ. Οἱ ἠθοποιοὶ προεξαρχούσης πάντοτε τῆς χάριτωμένης καὶ πεταχτῆς πρωταγωνιστρίας, παίζουν μετὰ πολλὴν φιλετιμίαν καί, αἱ ὀπερῆται, τὰς ὁποίας εἶχομεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν Τέρρεν, τὰς παρακολουθοῦμεν ἤδη εἰς τὸ θέατρον τῆς δ. Κολυβά μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως. Ὁ «Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου» εἶχε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν. Προετοιμάζεται ὁ «Γενναῖος στρατιώτης» τοῦ Ὁσκάφ Στράους.

★

Εἰς τὸ θέατρον Ὀλύμπια (Ἀρνωτή), χάριν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μεταξάτου ἔπαιξεν ὁ μελοδραματικὸς θίασος Κεδιβιάλ μετὰ ὑψίφωνον τὴν δεσποινίδα Dyfor, ἣτις κατέκτησε τὰς γενικὰς συμπαιθείας καὶ μετὰ βαρῦτον τὸν κ. Ολυνας, καταλιπόντα τὰς ἀρίστας τῶν ἀναμνήσεων. Κατόπιν ὁ θίασος Ραριτζι ἔδωσε σειρὰν παραστάσεων μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἤδη νὰ συνεχίσει αὐτὰς τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα τοῦ κ. Λαυράγκα.

Τὸ ἐν τῇ α' σελίδι τοῦ σημερινοῦ τεύχους τῆς «Παναθηναϊκῆς» δημοσιευόμενον ἔργον τοῦ ἀειμνήστου ὑπερῶχου Ἑλλήνος ζωγράφου Ν. Γύζη εἶνε σπουδὴ ἔγχρωμος, προμελέτη ἴσως σχεδιαζομένης μεγάλης συνθέσεως, ἣτις δὲν ἐξετελέσθη. Εἰκὼν τοῦ πίνακος τούτου πρώτην φορὰν δημοσιεύεται, παριστᾷ δὲ τὸν Ἐρωτα ὀδηγοῦντα δύο μικρὰς Ψυχὰς.

★

Ἐν τῷ «Συνδέσμῳ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» ἐπῆλθε ῥῆγμα. Οἱ καλλιτέχναι κκ. Ροῖλὸς καὶ Χατζῆς μετὰ τοῦ γραμματέως κ. Φιλαδελφέως ἀπεχώρησαν τοῦ Συνδέσμου, ὑποβαλόντες παραίτησιν. Τούτους πιθανόν ν' ἀκολουθήσονται καὶ ἄλλοι.

★

Ἐφέτος ἀπεφοίτησαν περαιώσαντες τὰς σπουδὰς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῇ Καλλ. σχολῇ Ἀθηνῶν, οἱ ἐξῆς μαθηταὶ τῆς τελευταίας τάξεως: Μπεοκίνης, Κική Γιαννοπούλου καὶ Ἐλένη Γεωργαντῆ. Ὁ τέταρτος μαθητῆς κ. Κ. Καρζῆς ἀπεχώρησε κατὰ τὸν διαγωνισμόν. Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἐδίδαξεν ὁ κ. Ροῖλὸς, πρῶτος αὐτὸς καθιερώσας ὡς μάθημα τῶν ἐν ὑπαίθρῳ σπουδῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ τὴν οὐρανίαν ἐπὶ ὀριζόμενον θέματος.

★

Ὁ Μπερσοτάιν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Après moi» ἐκάλεσε μετὰ τὴν παράστασιν εἰς μονομαχίαν τοὺς ἐπικριτὰς του, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ μονομαχήσουν ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ διὰ τῆς διαγωγῆς του ὁ Μπερσοτάιν εἶχε τεθῆ ἐν ἀναξιώτητι.

Ἡδῆ, οὐσταθέντος συμβουλίου τιμῆς, ὁ Μπερσοτάιν ἐμονομάχησε μετὰ τὸν Γουσταῶν Τερὶ καὶ κατόπιν μετὰ Λέοντα Δωδέ. Ἡ δευτέρα αὕτη μονομαχία ἀφοῦ ἐγένετο διὰ πιστολίον, ἀνταλλαγῶν τσοσάρων σφαιρῶν ἀνεὺς ἀποτελέσματος συνεχίσθη καὶ διὰ ξίφους, ὅτε ἀμφότεροι ἐτραυματίσθησαν.

Ὁ ἐν Παρισίοις ἔγκριτος Κεφαλλὴν κ. Π. Ν. Διβάρης ἐδόθησεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην Κεφαλλῆνας τὴν βιβλιοθήκην ἣν ἐκληρονόμησεν παρὰ τοῦ Ἄν. Γενναδίου, ἀποτελουμένην ἐκ 1000 περίπου σπανιωτάτων βιβλίων.

★

Εἰς τὸ χωρίον Ἀετὸς τῆς Τριφυλλίας εὐρέθη μέρος Πελασγικοῦ τείχους ἐξ ἀργῶν λίθων μήκους τριάκοντα πέντε μέτρων καὶ ὕψους δύο, οὗ τὰ ἴχνη φθάνουσι μέχρις ἀποστάσεως τετρακοσίων μέτρων. Ἐντὸς τῶν τειχῶν εὐρέθησαν ἐρείπια ἐκκλησίας τῶν δεκάτων ἢ ἔκτου αἰῶνος καὶ σπάνιοι κτιστοὶ Ἰωνικοῦ καὶ Δωρικοῦ ρυθμοῦ. Πλησίον τῆς ἐκκλησίας εὐρέθη ἀγαλμάτιον Κυβέλης.

★

Αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Κυλαρισίαν, ἔφεραν εἰς φῶς τὰ τεῖχη τῆς ἀρχαίας πόλεως, μαρμαρίνους κίονας, ἀρχαῖα νομίσματα χρυσᾶ καὶ χάλκινα καὶ διάφορα ἀργεῖα.

★

Ἑλλῆν γλύπτης, ὁ Ἑμμανουὴλ Κοβάκος, ἐκέοδισεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τῆς Μυριάνδης τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τελικὴν ἀπόφασιν, διότι ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ἑλλήνος Ἀμερικανὸς Κόνλον ἦτο προστατενόμενος τοῦ πρώην κυβερνήτου τῆς Μυριάνδης. Ὁ Κοβάκος ὅστις δὲν εἶχε κανένα προστάτην ἐσπούδασε ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐργαζόμενος ἐν ταυτῷ τὴν νύκτα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ ἐπιτροπὴ τὸν ἐβράβευσεν παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ Κόνλον καὶ ὁ Κοβάκος θὰ μεταβῇ τὸν Σεπτέμβριον εἰς Παρισίους ὅπου θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του δαπάναις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πολυτεχνεῖου τῆς Μυριάνδης.

★

Πέντε νέα ἰταλικά μελοδράματα πρόκειται νὰ παιχθῶν κατὰ τὴν προσεχῇ χειμερινῇν περιόδον ἐν Ἰταλίᾳ. Εἶνε δὲ τὰ ἐξῆς:

Ἡ «Κονκίτα», λιμπρέττον τοῦ Βωκέρ καὶ Ζανγκαρίνι καὶ μουσικὴ τοῦ Ριχάρδου Ζαντονάι.

Ἡ «Μελενίς» μουσικὴ τοῦ αὐτοῦ Ζαντονάι, μετὰ λιμπρέττον τοῦ Σαυριτίνι. Ἡρωῖς τοῦ ἔργου εἶνε μία ἑλληνικὴ εἵταιρα, ζήσασα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ.

Ὁ «Ἅγιος» μελόδραμα τοῦ Παικερότι.

Τὰ «Κοσμήματα τῆς Παναγίας» μελόδραμα τοῦ Ἐρμάνου Βόλφ Φερράρι, οὕτως ἢ ὅπερα «Τὸ μουσικὸν τῆς Σωσάνας» ἐθριάμβους πέρονος εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ὄπεραν τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ μελόδραμα τοῦτο θὰ παρασταθῇ κατὰ πρῶτον εἰς Βερολίνον, εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν.

Ἡ «Ροζιέρα» μελόδραμα τοῦ Βικτωρος Γκνέκι.

★

Τὸ Ἀρχαιολογικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐναρξιν ἀνασκαφῶν εἰς Θήβας, παρὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κάδμου καὶ εἰς Θεοσιάς, ἀκριβῶς ὅπου συνήφθη ἡ ἐν Ἀηλίῳ μάχη.

Ἐπίσης θὰ γίνων ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸν ἅγιον Δανιὴλ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑποτίθεται ἀρχαῖον νεκροταφεῖον τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων.

Εἰς τὴν Χαλκίδα θὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς τάφων ὁ κ. Παπαβασιλείου.

Ὁσαύτως θὰ γίνων ἀνασκαφαὶ καὶ εἰς τοὺς δήμους Θεορικίων καὶ Κρωπίας.

★

Διὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐταιρεία Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἐτοιμάζει διαρκῆ καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν. Ἡ ἔκθεσις θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς καταλλήλους αἰθούσας τῆς δόου Σταδίου διὰ νὰ εἶνε εὐπρόσιτος εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐπι-

οσκέπτονται αὐτὴν ἢ νὰ ἀγοράζωσιν ἔργα Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὁ κανονισμὸς τῆς ἐκθέσεως θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς.

★

Ἐπὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ προσεχὴς ἐκθεσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ζαπλείου γίνῃ τὴν 25ῃν προσεχῶς μὴρὸς Μαρτίου.

Θὰ συμπέσῃ οὕτω μὲ τὴν ἑταρξίαν τοῦ Διεθνοῦς συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν καὶ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 17ετηρίδος τοῦ Πατριστημίου.

★

Ἐπερωτῶθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Μαρίας δὲ Βεστιάς συνελθόντος ἐθνικοῦ γυναικείου συνεδρίου. Αἱ πλείσται διαλέξεις περιστροφῆσαν ἰδίως ἐναντίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀπροστατευτῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐπίσης ἐστερημένων προστασίας μικρῶν παιδιῶν.

★

Νέον πίνακα, μεγάλου διαστάσεων, ἐργάζεται ὁ ζωγράφος κ. Σ. Βικάντος, τὴν «Ἀποκαθίλωσιν τοῦ Ἰησοῦ». Καὶ εἰς τὸν πίνακα αὐτὸν διαφαίνεται ἡ μεγάλη δεξιότης τοῦ καλλιτέχρου.

★

Ἡ ἐν Μονάχῳ ὡς ὑπότροφος τῆς Κυβερνήσεως σπουδάζουσα ἐν τῇ ἐκεῖ Μουσικῇ Ἀκαδημίᾳ δεσποινὶς Εὐγενία Πρωῖον, ὑποστᾶσα διαγωνισμὸν πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος, ἔλαβε τὸν πρῶτον βαθμὸν.

Ἡ δεσποινὶς Πρωῖον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν ἐξετάσεων ἐξετέλεσε καὶ ἐν δημοσίᾳ συναυλίᾳ τῆς Ἀκαδημίας τὸ «Παθητικὸν Κοσόρο» τοῦ Λιστ, συνοδευομένη ὑπὸ ἐτέρας Ἑλληνίδος καλλιτέχνης, τῆς δεσποινίδος Πανιά.

★

Ἐκ Μονάχου

Εἰς τὸ Ὁδεῖον τοῦ Μονάχου ὑπέστη πρῶτης τάξεως ἐξετάσεις κλειδοκυμβάλου ἡ δις **Θάλεια Πανιά**. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δυσκολωτάτου προγράμματός της ὑπέροξεν μοναδικόν, ὅλος δὲ ἐξαιρετικῆ ἢ ἐν γένει ἐπιτυχία της. Ὁ μακαρίτης Mottl, ὁ περιφημὸς αὐτὸς διευθυντὴς τοῦ Ὁδεῖου τοῦ Μονάχου ἤκουσε τὴν δεσπ. Πανιά μὲ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον καὶ ἐξέφρασε τὴν πλέον κολακευτικὴν γνώμην διὰ τὸ ἄλματόν της. Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνης ἦτο ἡ τελευταία μαθήτρια τὴν ὁποίαν ἤκουσε ὁ Mottl καὶ ἐβαθμολόγησε, διότι τὴν αὐτὴν ἑσπέραν προσεβλήθη ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπέθανε 15 ἡμέρας κατόπιν.

Ἐνα μεγάλο ἄριστα (παμψηφεί) ἀνοίγει τὴν ὁδὸν τοῦ μέλλοντος εἰς τὴν δεσποινίδα Πανιά καὶ τὴν κατατάσσει μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων Ἑλληνίδων, αἵτινες διαπρέπουσιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Μ. Ι. Α.

★

Προκειμένου νὰ ἀνεγερθῆ τὸ κτίριον τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης ἐγράφη ὅτι ἐξερέθη πρὸς ταῦτο ἐν οἰκάπεδον παρὰ τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως. Τετραγωνοειδῆ εἶδησιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγοσώμεν. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τῆ Μουσεία καὶ αἱ Πινακοθήκαι εὐρίσκονται εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως, προστὰ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, κοσμήματα συγχρόνως ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν. Εἰς τίνος σοφοῦ τὴν χάραν ἐσφηνώθη ἡ μεγαλοφυῆς ἰδέα νὰ ἀπομονωθῆ ἡ Ἐθν. Πινακοθήκη εἰς μέρος ἀκατοικητον καὶ νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀφάνειαν τὸ μοναδικόν ἄστυλον τῆς συγχρόνου τέχνης, ἀγνωστῶν. Ἐς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ λογικὴ ὅπως ἡ Ἐθν. Πινακοθήκη κτισθῆ εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου

ἡ Πατριστημίου ἢ ἐπὶ τέλους παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ζαπλείου.

★

Ἡ παρὰ τὴν Καρχαλοῦν τῆς Δημητσάνης ἀσασκαπιμένη, δαπάνη τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἀρχαία πόλις ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Γ. Π. Οἰκονόμου, ὠρίσθη ἐξ ἐπιγραφῆς, ὅτι εἶνε ἡ Θεισία. Τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον διὰ τὴν τοπογραφίαν τῆς Γορτυνίας, διότι ἤδη ἔχομεν ὠρισμένον σημεῖον, ὁπόθεν θὰ δινηθῶμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὰς παρακειμένας πόλεις τὴν Τεθύβην, τὸ Μεθύδιον καὶ ὅσας ἄλλας ἀναφέρει ὁ Πανσανίας.

Ὡστε οἱ ὀρίσαντες παλαιὰ τὴν Δημητσάναν ὡς δῆμον **Θεισατῶν** εἶχον δίκαιον, ἄδικον δὲ οἱ καταργήσαντες τὴν ὀνομασίαν ταύτην.

★

Διαφενύεται ἡ φήμη καθ' ἣν ἡ Ἐλεονώρα Δουῆε προέκειται ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον τόσον ἐδοξάσθη.

Τὴν ἀνεβίβασαν διὰ τῆς βίας εἰς τὴν σκηνὴν εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ τῆς ἔδωκαν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ παραστήσῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἐνεφανίζετο πρὸ τοῦ κοινῶν εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἰουλιέτας, τῆς ἱστορικῆς ἐρωμένης τοῦ Ρωμαίου. Ἐπαίξε τὸν ρόλον τῆς μὲ μεγάλον πάθος καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια της ἕνα μουσκέτιο ἀπὸ τριαντάφυλλα. Τὰ ὠσφραίνετο πολὺ συχνὰ καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὰ ἄνθη τῆς μετεβίβαζαν ὅλον τὸν θάλετρον, ὅλην τὴν ποιήσιν καὶ τὴν δροσίαν των.

Εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἰουλιέτας, ἡ Δουῆε ἐσημείωσεν ἕνα μεγάλον θρίαμβον, τὸν πρῶτον τῆς θρίαμβον. Τὸν ἀπέδωκεν εἰς τὰ τριαντάφυλλα, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα ἦτο πεπαισμένη ὅτι τὴν ἐνέπνευσε.

Ἀπὸ τότε κατελήφθη ἀπὸ ἀληθινῆν μαρίαν διὰ τὰ ἄνθη καὶ ἡ μαρία της δὲν ἤρρησε νὰ κωναντήσῃ πρόληψις. Οὐδέ ποτε ἐξέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπάνω της ἄνθη καὶ προτιμᾷ τὰ τριαντάφυλλα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως τὰ ὀσφραίνεται, προσφέρει εἰς τοὺς συναδέλφους της, τὰ ξεφυλλίζει καὶ σκορπίζει τὰ πέταλά των ἐπάνω εἰς τὰ ἔπιπλα τῆς σκηνῆς ἢ εἰς τοὺς θεατὰς. Φροντίζει ὅμως πάντοτε νὰ τῆς μείνουν ἕνα—δύο τριαντάφυλλα, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ χωρὶς νὰ ἔξῃ ἐπάνω της ἄνθη.

★

Ὁ Ἐδμόνδος Πιλὸν ἀφηγεῖται εἰς τὴν «Ἱστορίαν» τὰς λεπτομερείας τοῦ θανάτου τοῦ Ρουῆ δὲ Λισλ, τοῦ ποιητοῦ καὶ μουσουργοῦ τῆς Μασσαλιώτιδος.

Κατὰ τὸ 1836 ὁ δὲ Λισλ ἔμενε μετὰ τινῶν φίλων του εἰς μίαν οἰκίαν τοῦ Σουαλὺ λὲ Ρουᾶ. Ἦτο 76 ἐτῶν, ἐν τούτοις εἶχεν ὕψος ἀνθρώπου διαρκῶς νεάζοντος· ἦτο ὀμιλητικὸς πρὸς ὅλους καὶ εὐθυμος.

Ἐκαμε μακροὺς περιπάτους εἰς τὴν ἐσοχὴν, συνεξήτει ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων μὲ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἔξῃ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν καὶ τόσον εὐχάριστοι διὰ τῶν θαλασρῶν γέροντα.

Ἠδύνατο νὰ συνοψισοῦν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ναπολέοντος, τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ δὲ Λισλ ἀπὸ τὸν στρατόν, τὴν φυγὴν του μετὰ τὴν συνωμοσίαν τοῦ ἐξαδέλφου του στρατηγοῦ Μαλέ, τὰς περιπετείας τὰς ὁποίας ὑπέστη ἀποζῶν μόνον μὲ τὰς προσόδους τῆς ἀντιγραφῆς μουσικῆς, τὴν φυλάκισίν του κατὰ τὸ 1830 διὰ χρέη καὶ τέλος τὸ μικρὸν ἐπίδομα, τὸ ὁποῖον τοῦ παρεχωρήθη τῇ μεσολαβήσει τοῦ

Βασιλέως και έφερε κίττιαν γαλήνη εις την βασιαιομένην παρθένου του.

Τον Ιούνιον του 1836 ήσθένος καταληφθείς από αρροδρον πυρετον και βήχα, έντος δέ χρονικου διαστήματος δύο ημερών απέθανε. Την στιγμήν που κατεβιβάζετο έ νεκρός εις τó μνήμα, ό Μπουαβίν έκαμει μίαν έκφραστικήν χειρονομίαν και άμέσως από δέκα χιλιάδας ατομάτων ήκούσθησαν οι σίγχοι και οι ήχοι της Μασσαλιώτιδος. «Έμπρός τέκνα της πατρίδος—ή ημέρα της δόξης έφθασεν».

Ήτο ό θάνατος χειρονομίας του Γαλλικού λαου προς τον ποιητήν της Έπινασάσεως.

★

Ή ένταθα Ίταλική προσβεία άνεκοίνωσεν εις τó ύποργειον των Έξωτερικών ου ή έκθεσις των Ωραίον Τεχνών εν Φλωρεντία θ' άνοιξη τας πύλας της των Νοέμβριον του 1911 και θα διαρκέη μέχρι Ιουνίου του 1912.

★

Έπιτήν εις τον Ρήνον ενθ' έταξείδενεν επί της θαλαμηγού της μετά του συζύγου της ή ώραία και δημοφιλής Παρισινή ήθοποιός Ζυγέτ Λαντέλμ. Ένεφανίσθη τó πρώτον εις τó «Gymnase» άρχίσασα τó σιάδιόν της υπό την προστασίαν της Ρεζάν. Έπαιξε κατόπιν εις πολλά Παρισινά θέατρα, έχοτίας δέ είχε ξετελλάνη τους Παρισινούς παίζουσα τó «Τρελλοκόριτσον». Ό πνιγμός της θεωρείται ως τυχαίον δυστύχημα.

★

Ή τελευταία σοναυλία του Ωδειου Δότιντερ έσημείωσε την λήξιν αυτών διά μεγάλης έπιτυχίας. Συμμετέχον οι άριστοι των μαθητών, διεκρίθησαν δέ οι κ. κ. Δάλλας και Αντωνόπουλος εις την βάρβατον, και αι δεσποινίδες Άνγερινού και Ζαλάπια εις τó κλειδοκύμβαλον.

★

Εις τους «Τάιμς» τó Λονδίνου έδημοσιεύθη μακρόν και αναλυτικώτατον άρθρον του κ. Μπλουτσερ περι της σημασίας και των αποτελεσμάτων των μέχρι τουδε γενομένων εν Έλλάδι άρχαιολογικών άνασκαφών.

ΝΗΗΑΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Ή «Ένωσις των Έλληνίδων», διά του Έκπαιδευτικού τμήματος, ιδρυθέντος τώ 1897, έπέτυχε την μεταρρύθμισιν της παρ' ήμιν άγωγής και εκπαιδύσεως διά της ιδρύσεως Γυμναστικής σχολής των θηλέων, Νηπιακού κήπου και Διδασκαλείου νηπιαγωγών και παιδονόμων, επί τη βάσει του Φροβελιανού συστήματος. Τά αποτελέσματα της διδασκαλίας εινε λίαν ίκανοποιητικά, ή μεγάλη δέ πρόοδος του εκπαιδευτικού τμήματος όφείλεται εις την άσκον ενιμέλειαν και πεφωτισμένην διδασκαλίαν της έξόχου παρ' ήμιν παιδαγωγού κυρίας Αικατερίνης Λασκαρίδου.

Δεκατέσσαρες πάλιν νηπιαγωγοί της άνωτάτης τάξεως του είρημένου Διδασκαλείου ήρίστευσαν έφέντος κατά τας έξετάσεις, έπειδή δέ όλοι σχεδόν κατάγονται εκ Μακεδονίας και Ήπειρου θα τοποθετηθώσιν εν τη ίδια της έκάστη πατρίδι, διαδίδουσα την γλώσσαν μας εις τά εκεί ξενόγλωσσα Έλληνοπαίδα. Ήδη θα περιληφθώσιν εις τας ένεργείας του Έκπαιδευτικού τμήματος και τά τουρκόφωνα σχολεία της Μ. Ασίας.

Ευχάριστα έξ Ισου εινε τά αποτελέσματα και της ύλης προόδου των νηπιακών ιδρυμάτων, ως εμφαίνεται εκ της άκρι έκδοθείσης λογοδοσίας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Προεκηρύχθησαν οι έροι του άγωνοθετήματος της κυρίας Αικατερίνης Ίακώβου Ράλλη εις μήμην του υιού αυτού Θεοδώρου, του εν Παρισίοις άποθανόντος Έλληνος καλλιτέχνου, κατ' ανακοίνωσιν της έπιτροπής της Έθνικής Πινακοθήκης.

Οι έροι αυτοί εινε οι εξής:

«Ανά πών έτος, κατá μήνα Σεπτέμβριον, τελείται διαγωνισμός Γραφικής επί βραβείω δραχμών χιλίων, φέρων τó όνομα «Ράλλιος».

Του διαγωνισμού μετέχουσι μόνον οι κατá τó άμέσως ήγγόμενον σχολικόν έτος τακτικώς φοιτήσαντες εις την προτελευταίαν και την τελευταίαν τάξιν της Γραφικής και οι εύδοκίμως μετασχόντες των κατá Ιούνιον του έτους εκείνου εν τη Σχολή διενεργηθέντων διαγωνισμών.

Τά του διαγωνισμού θέματα, όριζόμενα υπό των καθηγητών της Γραφικής του Σχολείου των Καλών Τεχνών την παραμονήν της έναρξεως αυτού και εις τρία κατ' έλάχιστον έρον άνερχόμενα, τίθενται έντός κάλπης, έξ της την έπομένην ήμέραν, επί παρουσίá πάντων των διαγωνιζομένων, και υπό τινος αυτών, διά κλήρου όριζομένου, έξάγεται τó προς έκτέλεσιν θέμα.

Του θέματος τούτου, γινομένου άμέσως γνωστου τοίς διαγωνιζομένοις, έκτελείται ύφ' ενός εκάστου αυτών και κατ' ίδίαν εκάστου έπίνοιαν έντός δύο ημερών προσχεδιάσμα, όπερ, φέρον την ύπογραφήν του γράψαντος, παραδίδεται εις την Διεύθυνσιν της Σχολής των Καλών Τεχνών.

Αι δύο ήμέραι άρχονται από της ήμέρας της κληρώσεως του θέματος, συμπεριλαμβανομένης, και λήγουσι την έπομένην την έκτην μεταμεσημβρινήν ώραν.

Οι διαγωνιζόμενοι έκτελοϋσι τά προσχεδιάσματα εν επί τούτω ώρισμένη αίθούση του Σχολείου των Καλών Τεχνών, εν ή και φυλάσσονται ταυτα την πρώτην νύκτα, της κλειδός παραδιδομένης εις την Διεύθυνσιν της είρημένης Σχολής.

Την έπομένην της παραδόσεως των προσχεδιασμάτων ό των καθηγητών της Γραφικής του σχολείου Σύλλογος, τη συπράξει δύο μελών της προς έπίβλεψιν της Έθνικής Πινακοθήκης Έπιτροπής, ύποδεικνυομένων ύπ' αυτής, συνερχόμενος εις συνεδρίαν, εκφέρει την επ' αυτών κρίσιν του, δικαιούμενος να περιορίση ταυτην μόνον επί των παρ' αυτού θεωρηθέντων άξιων.

Οι ύποψήφιοι ών τά προσχεδιάσματα εκρίθησαν άξια, μετέχουσι του περαιτέρω διαγωνισμού προς έκτέλεσιν έντός όρισθησαμένης προθεσμίας του όριστικού έργου κατ' ό έκαστος είχε προσχεδιάσμα.

Μετá την παράδοσιν των έργων οι άνωτέρω είρημένοι καθηγηταί της Γραφικής μετá των δύο έπίσης είρημένων μελών της προς έπίβλεψιν της Έθνικής Πινακοθήκης Έπιτροπής, συνερχόμενοι εις συνεδρίαν και λαμβάνοντες ύπ' όψιν τά τε προσχεδιάσματα και τά μεπí τη βάσει αυτών έκτελεσθέντα έργα, όρίζουσι κατá πλειονοψίαν και δι' ήτιολογημένης εκθέσεως τó άξιον βραβεύσεως.